

[Henry Christensen.]

efterfølgende og overraskende underskud af den nævnte størrelsesorden.

Det er imidlertid ikke det, vi skal diskutere i dag, hvorfor underskuddet er blevet så stort; vi skal diskutere, hvorfor man har valgt en fremgangsmåde som den, man har valgt, for at være gået til finansudvalget ville have været en parlamentarisk uangribelig fremgangsmåde. Regeringen opfandt imidlertid en anden og efter dens opfattelse vel fikserede måde at hente dækning for det ubehagelige underskud på. Det var naturligvis ikke den nuværende højtærede handelsminister, der gjorde det; det var måske ikke engang hans forgænger, den nuværende højtærede indenrigsminister, der gjorde det; muligvis var det statsministeren, der efter sigende skal være særlig opfindsom. Det, man så opfindsomt fandt ud af i regeringen — hvem det så end måtte være — og som altså den daværende handelsminister måtte indvillige i, det var, at man simpelt hen kunne lade erhvervsfonden betale underskuddet; det var det letteste, så kom det ikke til at figurere på teatrets regnskab, og så undgik man i hvert fald det ubehagelige af gå til finansudvalget. Folketinget blev under alle omstændigheder holdt uden for enhver form for at skulle bevilge det pågældende beløb. Kun takket være, har jeg forstået, en indiskretion er det nøjagtige indhold af den pågældende sag kommet fremt til offentligheden. Folketinget ville ikke, uden at det selv rejste sagen, få noget som helst med den at gøre.

Begrundelsen for regeringens standpunkt, må man forstå, skulle være den, at balletten viste Danmarks navn udadtil, det var en slags reklame for Danmark, derfor måtte underskuddet passende kunne dækkes af Danmarks erhvervsfond. Men herom får vi nu nærmere at høre i ministerens svar.

Formålet med erhvervsfonden er, at staten gennem den derom vedtagne lov har overdraget til fonden at disponere over renterne af de gennem den tidligere gældende dollarpræmieringsordning opsamlede midler. Gennem denne lov gives der altså mulighed for afholdelse af udgiften gennem midler, som staten ellers kun måtte disponere over til ganske særlige formål, og uden at grundlovens bestemmelse i § 46 om særlige bevil-

lingslove opfyldes. Man kan måske også sige, at loven om Danmarks erhvervsfond er en sådan særlig bevillingslov. Men for princippets skyld må én ting stå klart: en sådan lov kan ikke fortolkes videre, end dens bestemmelser giver klar besked om, og ikke videre, end at det samtidig er i nøje overensstemmelse med lovens forudsætning. Fastholdes dette princip ikke, må man se i øjnene, at så betræder man vejen til svækkelse af et af folkestyrets afgørende principper, nemlig kontrollen med anvendelsen af offentlige midler.

Jeg er naturligvis klar over, gennem hvilke af erhvervsfondslovens bestemmelser man vil forsøge at forklare, at der i disse skulle være dækning for at komme til et positivt resultat. Det kræver, for at citere — med den højtærede formands tilladelse — Grosserer-Societetets Komité's meddelelse for 15. september,

„en betydeligt mere end almindelig velvillig fortolkning at indrangere et balletunderskud under rubrikken „eksportfremmende foranstaltninger“; fortolkningen er i virkeligheden så rummelig, at den skaber præcedens for snart sagt en hvilken som helst postering på dette sted.“

Ja, det var Grosserer-Societetets opfattelse, og det er vel netop sagen. Jeg håber derfor ikke, den højtærede handelsminister for alvor her i tinget vil gøre et forsøg på en sådan fortolkningskunst, om hvilken man må sige, at den udhuler afgørende principper.

Både når henses til indholdet af lovbestemmelserne og til den praksis, der i overensstemmelse med dette indhold er skabt med hensyn til erhvervsfondens midler, tror jeg dog alligevel at måske netop den nuværende højtærede handelsminister i hvert fald burde være enig med mig i, at så må balletunderskuddet med hele denne sags forhistorie falde helt udenfor.

Yderligere kunne hertil føjes, at i forvejen har vi så kraftigt brug for midlerne til de eksportfremmende foranstaltninger, at der heller ikke set ud fra dette synspunkt synes nogen rimelighed i, at staten skal komme og lægge sit sugerør ind, som sket er. Det afgørende, og det understreger jeg igen, er hensynet til god og ordentlig bevillingspraksis.